

Не можеше да се владѣе. У нея сега си бѣха дали среща гнѣвътъ, ревността, разочарованието, накърненото самолюбие и всичко още, което ни носи изневѣрата на любимия човѣкъ.

— Значи, така? — гласътъ ѝ треперѣше. — Ти си ме лъгалъ до сега! И нея ли лъжешъ? Коя бѣше тази? Защо нищо не си ми казалъ за нея?

— Чакай, ще ти обясня.

— А, и сега искашъ да ми стоваришъ единъ купъ измислици. Всички сте такива!

— Но това бѣше...

— Зная азъ коя бѣше. Поне не ми казвай нищо. Всичко, каквото си правилъ съ мене, това е било и съ нея... О, страшно! И какъ се гледаха само!

— Но, моля ти се...

— Стига!

Една бразда бѣше раздѣлила челото ѝ. Веждитъ ѝ се допираха една до друга.

Мълчеха. Тя се справяше съ това ново положение, създадено най-неочаквано, а той, безъ да иска, се ползуваше отъ недоразумението на този добъръ случай, който му донесе доказателства за нейнитѣ чувства.

И така, отъ тогава почна да воюва. Отъ пленникъ, взе позата на нѣщо като победителъ, спечелилъ едно сражение и окиченъ съ ордени — нѣколко цѣлувки.

Следъ това тя често правѣше опити да възвърне старото си положение на по-силенъ, но той вече се държеше здраво на позицията.

Но все пакъ, тя правѣше всичко така, че го държеше въ напрѣгната привързаностъ. А засег-